

ת"פ 35179/10/14 - מדינת ישראל נגד א ג ל

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 35179-10-14 מדינת ישראל נ' ל(עציר)
בפני כב' השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשם א ג ל

הכרעת דין

הנאשם שבפניי מואשם בכתב אישום מתוקן בשני אישומים.

בהתאם לאישום הראשון, בתאריך 1.10.14 בשעות הבוקר, הגיע הנאשם לחנות האופניים "מוטור ספיד" בה רכש אופניים חשמליים, כאשר במקום היה באותה עת עובד בשם פאבל.

נטען כי הנאשם הניח בחנות את האופניים שברשותו, ולקח תחתם אופניים חדשים.

בנסיבות אלו, חסם פאבל את היציאה מהחנות ואז הכה אותו הנאשם בפניו במכת אגרוף.

בגין מעשה זה, מואשם הנאשם בתקיפה סתם בניגוד לסעיף 379 בחוק העונשין תשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום השני, בתאריך 19.10.14, בשעות הבוקר, הגיע הנאשם שוב לחנות ופגש בדוד אמויאל, בעלי החנות.

דוד הפנה אותו לחברה לקבלת שירות ובתגובה ירק בפניו הנאשם ובעט באופניים חדשים שהיו בחנות.

בהמשך, הכה הנאשם בפניו של המתלונן באמצעות אגרופיו וכאשר הוא אוחז בידו במכשיר כושר ליד אשר קצהו עשוי ברזל.

כתוצאה מהמעשים, נגרמה למתלונן אדמומיות בפניו וסביב עיניו.

עמוד 1

בגין מעשה זה, מואשם הנאשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש - בניגוד לסעיף 380 בחוק העונשין תשל"ז-1977.

בתשובתו לאישום, טען הנאשם כי המתלוננים הם שתקפו אותו ובהמשך טען כי באירוע הראשון פאבל הוא שתקף אותו ואילו באירוע השני היה לו אובדן שליטה קצר לדבריו, ויחד עם זאת, לדבריו, ניתן לראות בסרטון אשר צולם בחנות כי הוא עומד מספר דקות והמתלוננים הם שתוקפים אותו.

שמעתי את המתלוננים ושוטרים שהעידו בפני וכן את עדותו של הנאשם, וצפיתי בסרטוני האבטחה.

פאבל, עובד החנות, העיד כי הנאשם הגיע לחנות במועד האירוע הראשון וביקש אופניים חדשים תחת האופניים שרכש. לאחר שפאבל אמר לנאשם כי לא יוכל לקבל אופניים חדשים, השיב הנאשם כי הוא ייקח באופן פרטי את האופניים, נכנס לחנות ורצה להוציא אופניים מהמקום.

פאבל העיד כי הנאשם החל להכותו באמצעות אגרופים, אולם מאחר שפאבל התגונן הצליח הנאשם לפגוע בו רק פעם אחת ואז תפס אותו פאבל והצמיד אותו אליו כך שהנאשם לא יוכל להמשיך להכותו.

פאבל הוסיף והעיד כי שאל את הנאשם מדוע הכה אותו ואז התנצל הנאשם וביקש סליחה.

לפיכך, שחרר אותו פאבל והנאשם יצא מהחנות.

פאבל הסביר כי עקב בקשת הסליחה סבר שאין מקום להתלונן במשטרה.

הוא העיד באשר למוצאו מברית המועצות לשעבר וכרך זאת ביחסו למעשי אלימות, אשר בגינם לשיטתו, אין בהכרח מקום לזימון המשטרה. אלא שהתברר כי דוד, בעלי החנות, צפה באירוע בביתו טרם יציאתו למקום העבודה, והזעיק את המשטרה ללא ידיעתו של פאבל.

דוד העיד בכנות, כי ראה את הנאשם מתפרע בתוך החנות כשהוא מנסה להוציא אופניים.

לעדו, כאשר הגיע למקום הנאשם כבר עזב את החנות והניידת הגיעה מאוחר יותר.

במהלך העדויות, צפיתי מספר פעמים בסרטוני מצלמות האבטחה. מהעדויות הובהר כי המצלמה אינה ממוקמת בחנות עצמה בה התרחש האירוע, אלא בחדר חיצוני לחנות ולא ניתן להסיק מסקנות חד משמעיות כתוצאה מצפייה בסרטון לבדו. לפיכך אין מנוס מהשתתת העובדות והמסקנות על מתן האמון בעדויות העדים.

יצוין כי ניתן לראות בסרטון דחיפות בין המתלונן לנאשם וכי הנאשם מנסה לאחוז באופניים, אולם את המהלומות עצמן ואת המאבק שבין השניים לא ניתן לראות בצורה ברורה.

לאחר ששמעתי את העדים ואת עדותו של הנאשם אני נותנת אמון בעדותו של פאבל. יצוין בהקשר זה כי הנאשם נחקר 3 פעמים במשטרה ובחר לשמור על זכות השתיקה.

התרשמתי כי פאבל לא רצה להפליל את הנאשם ולהתלונן נגדו, הדברים עולים הן מעדותו בפניי והן מעצם העובדה כי אף לאחר שדוד הזעיק את המשטרה וזו הגיעה לחנות, סירב פאבל למסור פרטים מפלילים אודות הנאשם.

בעניין זה אפנה לדו"ח הפעולה אשר סומן כת/8, במסגרתו נכתב כי הנאשם תקף את פאבל, אולם פאבל סירב לפרט וסירב להתלונן.

אני נותנת אמון בהסברו של פאבל כי הסתפק בבקשת הסליחה של הנאשם ולפיכך אף אם, כטענת ב"כ הנאשם, הוא מסר תלונה מפורטת רק לאחר האירוע נשוא האישום השני, הרי שת/8 מלמד כי האירוע התרחש כבר בזמן אמת.

באשר לפרטים אותם מסר דוד לגבי האירוע הרי שאין חולק כי הוא צפה באירוע דרך מצלמת האבטחה ובמובן זה עדותו אינה טובה ממראה העיניים של בית המשפט.

עדותו תורמת אך במובן זה שהוא התרשם כי מתרחש אירוע אלים בגינו יש להזעיק את המשטרה.

באשר לטענות ב"כ הנאשם בדבר אי הבהירות שבנסיבות האירוע ואי ההבנה שהייתה על פי הטענה מנת חלקו של פאבל אשר סבר, כך נטען, כי הנאשם מבקש לגנוב אופניים ואינו מבין כי הוא מבקש לפעול כפי שנעשה בעבר כך שיקבל אופניים חלופיים, הרי שכל זה רלבנטי לרקע האירוע בלבד ואינו משליך על מתן האמון בדבריו של פאבל בכל הנוגע לתקיפתו על ידי הנאשם.

עוד יצוין שכפי שיפורט להלן בנוגע לאישום השני, לא נתתי אמון בגרסתו של הנאשם, הכל כמפורט להלן.

כן התרשמתי כי הסתירות בין עדויות עדי התביעה, ככל שאלו קיימות, הינן מינוריות ואין בהן כדי להשליך על קביעות המהימנות שלעיל.

באשר לאירוע השני, מוסכם על הצדדים כי זה התחיל כאשר הנאשם הגיע שוב להתלונן על תקלה באופניו והחל לשוחח על כך עם דוד, בעלי החנות.

לעדויות של דוד, הוא סירב לתת שירות לנאשם עקב התקיפה נשוא האישום הראשון. דוד העיד כי שוחח עם הנאשם במשך מספר דקות וכי מהלך השיחה ככלל היה רגוע באותו שלב ללא אירועים חריגים מצד הנאשם.

יחד עם זאת, לעדותו, בשלב מסוים החל הנאשם לקלל, בעט באופניים שהיו מחוץ לחנות בתצוגה, ירק בפרצופו, ובהמשך אף הלם באגרופים לפניו כאשר בידו מכשיר קהה.

עוד עלה מעדותו כי לאחר תקיפה זו על ידי הנאשם, פאבל ואף אחרים סייעו לו לרתק את הנאשם עד הגעת המשטרה.

גם הסרטון המתעד אירוע זה, אינו מתעד אותו באופן ברור ולא ניתן להתרשם מכל מהלך האירוע אשר נע בין מספר מוקדים.

יחד עם זאת, מצפייה בסרטון ניתן לראות את תחילת האירוע כאשר הנאשם אוחז בידו במכשיר כושר ידני ומשתמש בו. כן נראה כי הנאשם ודוד מתווכחים ובהמשך מתרחק הנאשם ובוטט באופניים שהוצבו בחוץ. או אז, מתקרב לעברו דוד, ובשלב זה המצלמה אינה מצליחה לתעד את כל האירוע.

כאמור, בסיכומי ההגנה, הנאשם הודה במתן מכה לדוד, אולם הכחיש כי הכה אותו באמצעות החפץ.

באשר לכך אפנה לעדות הנאשם, ממנה עלה כי הוא מכחיש כי אחז את החפץ בידו וזאת אף שהדבר ניכר בבירור במצלמה.

כאשר נשאל אם ירק על דוד, לא הכחיש את הדבר אלא טען כי אינו זוכר זאת. הוא אישר כי דוד התנהג אליו לשיטתו בצורה בוטה ומעליבה, אך טען כי לא הוא שנראה בסרטונים וכי הכל מבוים (ע' 47, ש' 14, ע' 48, ש' 10-14).

אף ב"כ הנאשם אינו חולק כי הנאשם הוא שנצפה בסרטונים וכי הוא אוחז בידו במכשיר הכושר.

ב"כ הנאשם הפנה בעניין זה לחוות הדעת הפסיכיאטרית נ/1 - ממנה עולה כי הנאשם סובל מפראנויה.

אף אם כטענת ב"כ הנאשם זהו המניע וההסבר לעדותו הבלתי מהימנה של הנאשם, הרי שלא ניתן אלא לקבוע כי הנאשם לא העיד אמת בפניי וכי לא ניתן לתת אמון בעדותו.

פאבל העיד באשר לאישום זה, כי ראה רק חלק מהאירועים שכן נמצא בתוך החנות עם הגב אל חלון הראווה ולפיכך, ראה כאמור רק חלקים מסוימים מהאירוע, כאשר בשלב מסוים יצא אל הרחבה וסייע לדוד לרתק את הנאשם.

אני נותנת אמון בעדותו של דוד. דוד העיד כי מגעיו הקודמים עם הנאשם נעשו ככלל על מי מנוחות והתרשמתי כי הוא העיד באשר לאירועים כפי שהתרחשו ולא הגזים.

באשר לטענת ב"כ הנאשם כי מעדותו של דוד עלה כי הוא הוכה פעם אחת בלבד וכי הדברים מתיישבים גם עם דו"ח הצפייה ת/6, אין לי אלא להפנות לעדותו של דוד בעמוד 6, ממנה עלה כי הנאשם הלם בו באגרופים וכן בדבריו בחקירה נגדית בעמוד 13, שורות 3-13 עת צפה בסרטון והעיד אודות המכות. אף מדו"ח הצפייה ת/6 עולה כי לא ניתן לראות את המתרחש בבירור עקב עמוד שמסתיר את הדברים אולם נכתב בדו"ח כי ניכר כי הנאשם נותן מספר אגרופים למתלונן.

באשר לטענות ההגנה בכל הנוגע לריתוקו של הנאשם, הרי שאין בטענות אלה כדי להשליך על המיוחס לנאשם ובעניין זה הרי שבת/9 הובהר כי אף בהגעת המשטרה כאשר ביקשה השוטרת מאחד המתלוננים להתרחק מהנאשם, חזר הנאשם להשתולל והיה צורך בסיוע של אזרחים כדי לאזוק את החשוד.

מכאן, שלא היה מנוס מריתוקו עד הגעת המשטרה וגם בעניין זה אני נותנת אמון בעדויות עדי התביעה.

באשר לחבלה שנגרמה למתלונן, הרי שבת/9 מצוין כי פניו של דוד היו "מאוד מאוד אדומים, בעיקר באיזור העיניים והאף והעיניים שלו דמעו ללא הפסק".

דוד העיד על כך, כי תחילה לא חפץ לקבלת טיפול רפואי, אולם בהמשך עשה כן ות/5 מתעד סימני חבלה בפנים מימין ומשמאל.

אף ת/10 - תמונתו של דוד מלמדת על אודם שניכר באיזור העין.

נוכח דברים אלו, מתן האמון בעדויות התביעה ואי היכולת ליתן אמון בעדות הנאשם, אני מוצאת כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

יצוין כי בכל הנוגע לטענות בדבר מחדלי חקירה, הן באשר להעתקת סרטוני האבטחה והן באשר לאי חקירת עדים נוספים, לא מצאתי כי מדובר במחדלים ואף אם היה מדובר במחדלים, הרי שבהתאם להלכה יש לבחון את השלכתם של מחדלים אלה על היש הראייתי, ונוכח המתואר לעיל איני מוצאת כי באי חקירת העדים יש לפגום בראיות המאשימה.

נוכח האמור לעיל, מצאתי כי לא מתקיים ספק ואני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

יצוין כי בראשית הכתבת הכרעת הדין, התבקשה יחידת נחשון להעלות את הנאשם לאולם על מנת שזה יהיה נוכח בעת הכתבת הכרעת הדין, הנאשם הועלה לאולם, ולאחר מספר דקות ביקש שוב לרדת לתאי המעצר.

לא מצאתי לנכון לקטוע את הכתבת הכרעת הדין כדי לתעד דברים אלו ולפיכך, מוכתבות עובדות אלו כעת.

ניתנה היום, ט"ז אייר תשע"ה, 05 מאי 2015, במעמד הצדדים